

Irmantas Beržinis: Šiandien yra mirusiųjų šventė. Kas daroma šiomis dienomis? Važiuojama į kapus ir aplankomi artimųjų kapai. Užperkamos mišios mirusiems, kad juos prisimintų ir kiti giminės nariai. Prisiminti mirusius artimuosius yra geras dalykas, bet mišių už mirusius pirkimas – tuščias reikalas, kadangi Rašte skaitome, jog žmogus gyvena tik vieną kartą, o po mirties seka teismas ir žmogaus siela apsigyvena arba pragare, arba ten, kur Viešpats Jėzus Kristus jai yra paruošęs vietą. Skaistyklos Rašte nerandame.

Luko 16,22-23: „*Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį.*

Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas. Kentėdamas pragare, jis pakėlė akis ir iš tolo pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių .“

Kaip mes, gyvendami šioje žemėje, apsisprendžiame, tai įtakoja mūsų gyvenimą amžinybėje ir negalime vėliau to pakeisti. Žmonės, abejoję Dievo žinia, abejoję Kristaus auka ant kryžiaus, kurie nori prie šios aukos dar pridėti gerus darbus, nesijaučia saugūs. Jiems reikalinga tokia vieta, kuri būtų tarpinė tarp dangaus ir pragaros. Tai yra melas. Ši viltis klaidina žmones. Tuo daugelis tiki. Jie nori savo mirusiems artimiesiems koku nors būdu padėti. Jie tikisi, kad mišių pirkimas ir maldos mirusiems padės. Rašte nerandame atvejų ar paliepiimų melstis už mirusius, nes jie yra arba pragare, arba danguje. Žmonės nežinodami tikros tiesos, stengiasi padėti. Jie tai daro nuoširdžiai. Mes jų nesmerkiame, bet suprantame, kad yra suklaidinti.

Vieni tiki Dievu, tiki, kad yra velnias, kad yra amžinasis gyvenimas, o kiti šiomis dienomis

pasidaro sau Helovyno šventę. Stengiasi kuo baisiau atrodyti, žaidžia įvairius žaidimus. Tarp jų būna ir dvasių iššaukimų. Vieniems tai juokingi žaidimai, o kitiems – burtininkavimas. Ką Dievo Žodis sako apie mirusiųjų dvasių iššaukimą?

Pakartoto Įstatymo 18,9-15: „*Kai įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, neišmok daryti tų tautų bjaurysčių. Nebus tarp jūsų tokių, kurie leistų savo sūnų ar dukterį per ugnį, nei ateities spėjėjų, nei ženklų aiškintojų, nei kerėtojų, nei burtininkų, nei žavėtojų, nei mirusiųjų dvasių iššaukėjų, nei žynių, nei raganių. Visi, kurie taip daro, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, ir už tokias bjaurystes Jis išnaikins tas tautas, prieš tau užimant kraštą. Būk tobulas prieš Viešpatį, savo Dievą. Tautos, kurių žemę paveldėsi, klauso ženklų aiškintojų ir žynių patarimų, o tau Viešpats, tavo Dievas, ne taip skyrė. Viešpats, tavo Dievas, pakels pranašą iš tavo brolių kaip mane – jo klausykite*!“

15 ei. Kalbama apie pranašą. Biblijoje yra pranašų knygų, bet čia kalbama apie Kristų, kurio turime klausyti.

Mato 17,5: „*Dar jam tebekalbant, štai šviesus debesį apgaubė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: „Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Jo klausykite*!“

Ką darydavo tos tautos? Jie burtininkaudavo, žyniaudavo. Visame pasaulyje tautos vykdavo tokie dalykai. Žmonės jų klausydavo. Dievas sako, kad Jis tuo bjaurisi. Dėl to, kad jie šarlatanai, dėl to, kad jie bendrauja su piktuoju, kuris spėja ateitį.

Vakar atsiverčiau laikraštį ir skaitau skelbimą: „Burtininkė Eugenija buria ateitį. Ateikite“. Vieni žmonės eis pas tą burtininkę dėl juoko, o kiti – rimtai nusiteikę. Ir negalime žinoti, ar burtininkė yra apsimetėlė, ar turi ryšį su jėgomis, kurios gali atskleisti ateitį, ar jai kalbėti.

Rašte yra atvejų, kai buvo iššaukiama mirusiųjų dvasios. Dievas sako: „Nesikreipkite į dvasių iššaukėjus, burtininkus, žynius“, tai ir klausykime Jo. Mums nereikia analizuoti, ar tas žmogus yra šarlatanas, ar tikrai kažkuo ypatingas žmogus.

Rašte randame atvejį, kai karalius Saulius, kuris tuo metu buvo atitolęs nuo Dievo, norėjo

pamatyti jau mirusį Dievo pranašą. Saulius su juo kalbėjo. Nėra aišku, kokia jėga tuomet veikė. Prieš tai Sauliui atsitiko štai kas:

1 Samuelio 16,14-16: *„Bet Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo Sauliaus, ir piktoji dvasia nuo Dievo kankino jį. Sauliaus tarnai kalbėjo jam: „Štai piktoji dvasia nuo Dievo kankina tave. Tegul mūsų valdovas įsako savo tarnams suieškoti vyrą, kuris gražiai skambina arfa. Kai tave apims piktoji dvasia nuo Dievo, jis skambins ir nuramins tave“.*

Ką čia matome? Saulius buvo nepaklusnus ir Dievo dvasia nuo jo pasitraukė. 14 eil. skaitome įdomų išsireiškimą: „Piktoji dvasia nuo Dievo kankino jį“. Kaip tai suprasti? Kada Saulius atsitraukė nuo Dievo, Dievo Dvasia atsitraukė nuo jo. Dievas leido piktajai dvasiai Saulių kankinti. Tai nebuvo fizinis kankinimas, kaip randame Jobo knygoje, bet tai buvo vidinis, dvasinis sunkumas. Saulius negalėjo turėti ramybės. Iš išorės jis galėjo atrodyti puikiai: augalotas, gražus, trykštantis sveikata. Jeigu viduje yra blogai, tai ir sveikas kūnas nepadeda būti patenkintam ir gerai jaustis.

Čia matome, kad yra įmanoma, jog piktoji dvasia įtakotų žmogų. Kada Sauliui tai atsitiko? Kai jis atsitraukė nuo Dievo. Ką tik supratome, kad yra toks principas. Kokią galime padaryti išvadą? Reikia būti paklusniam Dievui, glaustis prie Jo.

Išgelbėtiems žmonėms negali į širdį įeiti piktasis ir užimti Kristaus vietą, bet įtaką gali turėti. Todėl mums labai svarbu būti arti Dievo.

Kaip piktasis veikia?

Žmogų gali užvaldyti įvairios idėjos, jis nepajėgia jų atsikratyti. Jis pagal tas idėjas veikia. Piktoji dvasia gali įtakoti mąstymą. Taip ji paveikia tą žmogų ir aplinkinius. Mes galime matyti, kiek šiame pasaulyje yra smurto, bjaurasties. Aš įsitikinęs, kad tai nėra Dievo Šventosios Dvasios darbas. Iš kur gimsta noras bauginti žmones? Iš kur gimsta troškimas parodyti filmuose, kaip kankinti žmones? Iš kur kyla tokios idėjos? Iš piktojo. Iš kur kyla tiek daug pornografinių filmų? Taip veikia piktasis. Kai kas sako: „Kur tu tą piktąjį matai? Noriu pačiupinėti.“ Aš negaliu Dievo parodyti. Negaliu parodyti ir piktojo, bet ir vieno, ir kito veikimą galime matyti.

Dievas yra Kūrėjas. Kaip padaryti, kad žmonės negalvotų, kad Jis toks yra? Piktasis įdeda kam nors į mintis evoliucijos idėją. Kiti žmonės vysto toliau šią idėją. Hitleris buvo įsitikinęs arijų rasės išskirtinumu. Žinome prie ko tai privedė.

Rašte yra toks atvejis, kada žmogaus charakterio savybės ir mąstymas atitiko piktojo. Tada Dievas, norėdamas parodyti piktąjį, koks jis yra, per pranašą kalbėjo tam karaliui, ir už jo esančiam šėtonui.

Ezechielio 28,1-2: *„Viešpats kalbėjo man: „Žmogaus sūnau, sakyk Tyro kunigaikščiui: „Taip sako Viešpats Dievas: „Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: „Aš esu Dievas, sėdintis Dievo soste jūros vidury“. Tačiau tu esi žmogus, ne Dievas, nors save laikai lygiu Dievui.“*

Būna, kad piktoji dvasia nori užvaldyti žmogaus mąstymą, sukelti išdidumą, įtakoti idėjų įgyvendinimą.

Ši mintis buvo šėtono. Jis norėjo būti lygus Dievui. Ta pati mintis atėjo į galvą ir Tyro kunigaikščiui. Tai atskleidžia šėtono mąstymą.

Ezechielio 28,3-9: *„Štai tu esi išmintingesnis už Danielių ir žinai visas paslaptis, savo išmintimi ir sumanumu tu įsigijai turtų, surinkai aukso ir sidabro į savo išdą, išmintingai prekiaudamas, padauginai turtų ir tavo širdis išpuiko nuo jų“. Todėl taip sako Viešpats Dievas: „Kadangi laikai save lygiu Dievui, Aš atvesiu prieš tave svetimšalius, žiaurią tautą. Jie išsitrauks kardus prieš tavo išminties puikumą ir suterš tavo spindesį. Jie nustums tave į duobę, ir tu mirsi jūroje nužudytųjų mirtimi. Ar ir tada sakysi: „Aš – Dievas“, savo žudytojų akivaizdoje? Tu esi ne Dievas, o žmogus, patekęs į žudytojų rankas .“*

Matome, kad jis buvo išpuikęs.

Ezechielio 28,13-15: *„Gyvenai Edene, Dievo sode, tave puošė įvairiausi brangakmeniai: sardis, topazas, jaspis, chrizolitas, oniksas, berilis, safyras, rubinas, smaragdas. Tą dieną, kai buvai sukurtas, tau buvo paruošti meistriškai padaryti būgneliai ir vamzdeliai. Tu buvai pateptas cherubais, kuris dengia, Aš tave tokiu paskyriau. Tu buvai šventame Dievo kalne, vaikščiojai*

tarp ugninių akmenų. Tu buvai tobulas savo keliuose nuo savo sukūrimo dienos, kol buvo atrasta tavyje nedorybės .“

Čia aprašytas pateptas cherubas, kuris gyveno Edeno sode. Tyro kunigaikštis Edeno sode negyveno. Čia rašoma ne apie jį. Tyro išpuikęs kunigaikštis mąsto taip pat, kaip ir piktasis, kuris jį ir skatina taip mąstyti, pateikia idėjas, kurios priešiškos Dievo idėjoms.

Piktasis veikia labai aktyviai, bet Dievas neleidžia prieiti prie žmogaus arčiau nei jam leista.

Bet jeigu žmonės atitolsta nuo Dievo, tada Jis leidžia piktajam prieiti arčiau. Tai atsitiko karaliaus Sauliaus gyvenime. Kuo žmonės bus toliau nuo Dievo, tuo piktojo įtakos bus daugiau. Jie bus vis labiau panašūs į piktąjį, koks buvo ir Tyro kunigaikštis. Jie sakys: „Mes esame dievai! Mes galime daugiau.“

Reikia džiaugtis, kad šėtonas yra nugalėtas. Kristus, atėjęs į žemę, atėmė iš jo ginklą. Kada Kristus mirė ir prisikėlė, Jis, kiekvienam atgailaujančiam ir norinčiam ateiti pas Dievą, atidarė kelią. Kelias dabar yra laisvas. Iki tol kiekvienas, padaręs nuodėmę, yra nuodėmės vergovėje, yra piktojo vergovėje. O dabar Kristus paaukojo save ir kiekvienam atvėrė kelią pas Tėvą.

Žydams 2,14-15: „*Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jis lygiomis juos prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties jėgą, tai yra velnią, ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją* .“

Kiekvienas žmogus, kuris nuodėmiauja, yra tapęs piktojo vergu. O dabar Kristus atidavė savo gyvybę, sumokėjo prieš Šventą Tėvą kainą, kuri Jį patenkino. Nusidėjėliams dovanojo amžinąjį gyvenimą. Atgailaujantys žmonės gali palikti tą vergiją. Iki tol nebuvo galima to padaryti. Nors piktasis yra nugalėtas, bet jis dar turi daug įtakos. Jis kartais nori likti nepastebėtas: 2 Korintiečiams 11,14: „*Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas apsimeta šviesos angelu.*“

Piktasis kartais nori būti pamirštas. Tada jis galės netrukdomas veikti. Jis kartais nori apsimesti geru, nors pats yra blogas.

Tos šventės, kurių metu žmonės apsirengia juodais rūbais, prisitvirtina ragus, kanopas, juokiasi iš velnio, jam yra naudingos. Jis po visu tuo slepiasi. Dažnai žmonės nemato, netiki jo egzistavimu. Tai reiškia, kad piktasis gali veikti.

Kas atskleidžia piktojo darbus, tas tampa jo priešu. Todėl bažnyčios yra jo taikinys, nes jose atskleidžiama tiesa, kad jis toks yra, kad jis daro daug blogybių, kad jis įtakoja, kad reikia jo saugotis, kad reikia budėti. Bažnyčios yra jo priešai.

1 Petro 5,8-11: „*Būkite blaivūs ir budrūs, nes jūsų priešas velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, tykodamas kurį nors praryti. Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu, žinodami, kad tokius pačius kentėjimus patiria jūsų broliai pasaulyje. O visokeriopos malonės Dievas, pašaukęs mus į savo amžinąją šlovę Kristuje Jėzuje, pats jus, trumpai pakentėjusius, ištobulins, sustiprins ir pastatys ant tvirto pagrindo. Jam šlovė ir valdžia per amžius amžius!*

Amen

“

Nereikia užmiršti apie jo egzistavimą. Kas tiki Dievu, turi tikėti ir piktuoju, piktąja dvasia. Turime budėti. Jis yra ir veikia. Jo tikslas praryti.

Bažnyčios gali būti didelės. Pradžioje galime būti tvirti tikėjimu. Kada nustojame budėti, ateina į galvą kokios nors mintys, narių tarpe atsiranda priešišcumai, į mano gyvenimą ateina kokia nors nuodėmė, kurios neišpažįstu. Jeigu lieku tokioje pozicijoje, esu atplėšiamas nuo bažnyčios, pasikeičia mano mąstymas: „Man ten eiti nereikia, galiu pabūti namuose, galiu vienas Raštą paskaityti, galiu vienas pasimelsti“. Vėliau ir melsiuos mažiau, ir Rašto mažiau paskaitysiu. Kaip bus, taip bus. Štai tokia tendencija.

Aš prisimenu bažnyčią Kaune, kurioje buvo labai daug žmonių. Po kurio laiko daugybės jau nebematome.

Būkime artybėje su Dievu. Dievas mus ištobulins, sustiprins. Kuo būsime arčiau Dievo, tuo būsime stipresni. Reikia glaustis prie tų, kurie yra stiprūs, kad padrąsintų, pastiprintų. Kada

liudijate, ką Dievas jūsų gyvenime padarė, tai mane sustiprina. Kai aš paliudiju, tai sustiprina ir padrąsina jus pasitikėti Dievu.

Kai žmogus nuo surinkimo atskirtas ir yra vienas, kas jį padrąsins? Gal piktasis? Ne. Jis nori naikinti bažnyčią.

Istorijos pabaigoje jis niekam neturės galios, nes bus įmestas į ugnies ežerą. Taip atsitiks ir žmonėms, kurie nepasirinks Kristaus, kaip savo asmeninio Gelbėtojo ir Viešpaties.

1 Jono 4,4: „Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos, nes Tas, kuris jumyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje“.

Jeigu esu silpnas, jei man sunku, jei kankina abejonės ir negeros mintys, reikia melstis ir prisiminti, kad mano širdyje gyvena Dievas, kuris yra didesnis už piktąjį. Tai turėtų padrąsinti.

Todėl reikia artintis prie Dievo. Tolti nuo visų bjaurių dalykų: būrimų kortomis, žygiavimų. Dievo akyse tai yra bjaurastis. Tikintiesiems eiti pas būrėjus sužinoti ateities netinka, nes yra principas, jei jūs pasirenkate būti arti Dievo, tai būsite stiprinami. Jei jūs pasirenkate burtus, žygiavimą, tai pateksite piktojo valdžion. Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu Dievo Žodžiu, nes Dievas yra mūsų apsauga. Kuo arčiau Dievo, tuo daugiau apsaugos.

Irmantas Beržinis, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2008-11-02, Marijampolė